

**«هه موو تیکستیکی گه وره هه میسه کۆمه لیک
دوژمنی گه مژهی ههیه»
(عهلی شهرفیاری)**

به دواي «مه رگی تاقانهی دووهم»، «ئییوارهی پهروانه»، «دواهه مین هه ناری دنیا»، «شاری موسیقاره سپییه کان» چواره مین رۆمانی «به ختیار عهلی» یه که له نیوان واقیع و خه یالدا، جیهانیتکی دهرههستی به شتیوازی «ریالیزی جادوویی» پین تاقی کراوه ته وه.

«شاری موسیقاره سپییه کان» له سالی ۱۹۹۸ له فرۆکه خانهی «سخپه هۆل» ی ئه لمانه وه به دهرکه وتنی ته جه للی ناسای که سیک به ناوی «شارۆخی شارۆخ» له «عهلی شهرفیاری» که نووسه رتیکی کورده و دهیه وی بگه ریتته وه بۆ کوردستان، دهس پین دهکات و له قه وارهی پینج کتیبدا تا ۶۲۵ لاپه ره به رده وام ده بی.

له کتیبی یه که مدا «عهلی شهرفیاری» راسپه رده که ی «شارۆخی شارۆخ» که فلووتیکی ئه فسووناوییه له کوردستان ده گه یه نیتته کچیتک به نیوی «ره وشه نی مسته فای سه قزی» و ئه مجا له گه ل «جه لاده تی کۆتر» که سی سه ره کی رۆمانه که ئاشنا ده بی و داوا ی لی ده کری که ژبانی «جه لاده ت» به شیوه ی رۆمان بنووسیتته وه.

«عهلی شهرفیاری» که خۆی وه ک باشتترین نووسه ری زه مانه له لایه ن خه لک، پیمان ده ناسیتن داخوازی «ره وشه نی مسته فا» و «جه لاده ت» به چه ند مه رجیتک ده سه لمیتنی و دهس ده کا به گی پرا نه وه ی حیکایه تی «جه لاده تی کۆتر». ئه م به شه تا ونبوونی جه لاده ت له شاریکی خه یالیدا، به حیکایه تخوانی «عهلی شهرفیاری»

فهلسه فلهی سپی و حه قیقه تی سپیه م

خویندنه وه یه کی رۆمانی
«شاری موسیقاره سپییه کان»

محمد ره حیمیان
(تیکاب)

و به شپوهی سیبهم کهسی تاک دهگپرتتهوه.

کتیبی دووهم له سئ بهشدا له لایهن خودی «جهلادته» وه به شپوهی یه کهم کهسی تاک ریوایهت دهکری و ههر لهم بهشه دا «نهقیب سامیری بابلی» که جهللا دیکه به عسیبه ژبانی خوی له زمانی خوی وه بو «جهلادته» دهگپرتتهوه. له کتیبی سیبهمدا «عهلی شهره فیار» چیرۆکه که له «جهلادتهی کوتر» دهگرت و له گۆشه نیگای سیبهم کهسی تاکه وه، له سئ بهشدا بۆمانی دهگپرتتهوه.

وهگپرتیان با بلتین حیکایه تخوانی کتیبی چوارهم «عهلی شهره فیار» و «جهلادتهی کوتر» ن. ئەم بهشه لهویوه دەس پێ دهکا که «شهره فیار» و «رهوشه نی مستهفا» له هۆتیلایکی سووتاو و ویراندا دهچن بۆ لای «جهلادته». ئەمه چاو پێ کهوتنه ئەو بهلینهیه که «عهلی شهره فیار» له لاپه ره ی ۱۲ ی رۆمانه که دا پیتی دابووین که دوایی باسی ئەم چاو پێ کهوتنه مان بۆ بکات. ئەمه دوامی زهمانی ئیستای ئەو کاته یه که «عهلی شهره فیار» رۆمانه که ی، یان با بلتین بیره وه ره یه که ی خوی له فرۆکه خانه ی «سخیپهۆل» وه دەس پێ کرد. «شهره فیار» لیره وه چیرۆکه که ده داته وه به دهستی «جهلادتهی کوتر» و خوی گوته نی به شپوهیه کی فیلزانه مائاوا ایمان لی دهکات و «جهلادته» بو خوی کتیبی چواره مان له سئ بهشدا بو دهگپرتتهوه.

دواین کتیب دیسان له لایهن «عهلی شهره فیار» ه وه دهگپرتتهوه که مائاوا یی له قه قنهس دهکا و رۆمانه که کۆتایی پێ دی.

رووداوه کان چیهه. شپوهی گپرانه وه ی حه کایه ته که شه ئه وه مان لی روون دهکاته وه: «... دهبیت له نهقیب سامیری بابلیه وه دەس پیتبکه م. ئەو پیاوه ی چهند سالیک دواتر من به دیلی به ره و شاره که ی خۆم. خسته پیش خۆم» (ل ۶۵)، «... که جهلادته چیرۆکه که ی بو دهخوینمه وه، مژی له جگه ره که ی ده دا و وای دهکوت» (ل ۲۸۴)، «سالانیک دواتر که له پیشی ماشینه که مدا داده نیشته، بئ ئەوه ی هیچ له شوفیری بزانیته.» (ل ۲۹۵)، «ئوه یه که مین و دواهمین ماچی ژبانی بو.»، «سالانیک به منی دهگوت. عهلی شهره فیار سه یرم بکه.» (ل ۳۱۶)، «ئوه کاته ی له گه ل ره وشه نی مسته فا سه قزیدا چووین بۆ لای له ژوو ریکی سارد و. ده ژیان» (ل ۳۲۰)، «من دوای تیروانینیکی ورد له هه موو ئەو کاغزه ز و دهستنووسانه ی جهلادته خسته به رده ستم.» (ل ۳۴۱). ئەم رستانه به ینا به یین وه بیرمانی دینه وه که ئەمه ی که ده بخویننه وه بیره وه ره یه که که رووی داوه و کۆتایی پێ هاتوه و وه گپرتیکی هه موو شتران بۆمانی دهگپرتتهوه. واته ئەمانه بیره وه ره یه که نی نووسه ریکی ئاگادار به شپوازی رۆمانه که به هه لکه فته تووشی چاره نووسی «جهلادتهی کوتر» دهبیت و قه ده ر وایه که ببیته حیکایه تخوانی ژبانی «جهلادته». خویننه ره له باری فۆرمه وه له گه ل گپرانه وه ی جیهانیکی رووبه روو دهبیتته وه که هه موو شتیک له ویدا رووی داوه و کۆتایی پێ هاتوه. قه ده ری که سه کان ههر ئەوه یه که له بیره وه ری و دهستنووسه کاند گونجاوه.

ئهم فۆرمه له چهند لایه نه وه سه رنج راکتیه:

۱-۱. ده رخنه ی ماهیه ته ی ریوایی بابه ته که. به ئامازه به یادداشت و ده سنووسه کان و بیره وه ری بوونی بابه ته که، پین داگری له سه ره ئەوه دهکری که «شهره فیار» وهک بگپرتیک، کاری گپرانه وه ی رووداوه کانه و هیچی تر.

۱-۲. ده برینی مه ودا ی نیوان رووداو وهک یادداشت یان وهک رۆمان (قه واره ی ئیستاتیکی رووداو). خۆیا کردنی ئەو واقعه هونه ره یه که ههر رووداو ییک گه رچی زۆر گرنه گ و سه رسوره یه نه ر یان موعجیزه ش بیت تا قه واره ی هونه ری به خۆوه نه گری دهفه وتی.

۱-۳. هاوته ری بی قه واره ی رۆمانه که له گه ل ناوه رۆکه که ی. له ناوه رۆکی رۆماندا جیهانیکی

۱- فۆرمی ریوایهت

«شاری مؤسیقاره سپیه کان»، به ره مه ی بیره وه ری نووسه ریکه که رۆژتیک له فرۆکه خانه دا له گه ل گه نجیکی سپی پۆش رووبه روو دهبیتته وه که هه لسه وکه وتی زۆر ئاسایی ناچیت و پاش راسپارده یه که به نووسه ر (عهلی شهره فیار) کتوپر غه یب دهبیت و دوایی نووسه ر ئەو یادداشتانه ی که جهلادته له ژبانی خوی به جیتی هیتشتوه دهکات به رۆمانیک. گه رچی نووسه ر ورده ورده تیکه له کات و ساتی رۆمانه که دهبیت، به لام شپوازی ریوایه ته که لیمانی ده رده خا که ئەوی دهگپرتته وه جیهانیکی که له سه ر بیره وه ره یه که خولقاوه، واته نووسه ر له یه که م دیره وه ده زانی که سه ر و بنی

متافیزیکال دهخولقی. ئەو جیهانهی که بهسەر چاره‌نووسی مرۆف پەلی داکیشاوه و مرۆف بیجگه له گێرانهوهی ئەو قەدەر به ئاکار و کرداری خۆی دەرەتانیکی تری پێ شک نایەت. له فـۆرمی رۆمانه‌که‌شدا جیهانێک که ده‌گێردرێته‌وه پێشتر خولقاوه و تو چاره‌یه‌کت بیجگه له سه‌ماندنی که‌سه‌کان و رووداوه‌کان نییه. جیهانێک که له‌گه‌ڵی رووبه‌رووی ده‌بیته‌وه ئەو جیهانه‌ی رېواییه نییه که له‌گه‌ڵ کات و زه‌مه‌ن بیچم بگرتیه‌وه، به‌لکو جیهانێکه‌ی پێش خولقاوه له‌ به‌رده‌مندا که ده‌بێ ئاوا که هه‌یه بیسه‌لمینی. رهنگه ئەم ته‌بابوونه‌ی ناوه‌رۆک و فـۆرم لایه‌نیکی سه‌رکه‌وتووانه‌ی «شاری مۆسیقاره سپیه‌کان» بێت، به‌لام خه‌سارێکی گه‌وره‌ی لێ که‌وتوووه‌وه ئەویش ئەوه‌یه که که‌سایه‌تی «جه‌لاده‌تی کۆتر» نه‌ک به‌پێی دینامیکی رېوایی و روه‌شتی رۆمانه‌که، به‌لکو به‌پێی ویستی نووسه‌ر که به‌ فیله‌وه‌وه خۆی له‌ دالده‌ی یاداشته‌کانی «جه‌لاده‌تی کۆتر» په‌نا داوه، بچم ده‌گرێ.

۴-۱. زانایه‌تی گشتی وه‌گێر سه‌بارت به‌ رووداوه‌کان. وه‌ک چۆن بگێری بیره‌وه‌ریه‌که‌ی پێش گێرانه‌وه‌ی بیره‌وه‌ریه‌که‌ی ئاگاداری رووداوه‌کانه و هه‌موو لایه‌نه‌کانی ده‌ناسن، بگێری رۆمان پێش ناگایه‌که‌ی لانی که‌م له‌ دارشستی سه‌ره‌تایی که‌کایه‌ته‌که‌ی خۆی هه‌یه.

۵-۱. نزیک بوونه‌وه له‌ شێوه‌ گێرانه‌وه‌ی حه‌قاییه‌تی فۆلکلۆری کوردی. حه‌قاییه‌تخوونی حه‌قاییه‌ته‌ کوردیه‌که‌کان له‌ کاتی گێرانه‌وه‌ی حه‌قاییه‌ته‌که‌ی جاری وایه له‌ په‌له و خولیا‌ی بیسه‌ری حه‌قاییه‌ت سه‌بارت به‌ چۆنیه‌تی داها‌توو و چاره‌نووسی که‌سه‌کان تی ده‌گا و به‌لینیان ده‌داتی که له‌ داها‌توودا هه‌موو شتیکیان بۆ ده‌گێرێته‌وه: «هێشتا زۆر زووه‌ چیرۆکی چاو پێ که‌وتنی خۆم و جه‌لاده‌تی کۆتران بۆ باس بکه‌م، که‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ده‌که‌وتیه‌ ناوه‌راستی ئەم رۆمانه‌وه». (۱۲)

۶-۱. پاساوێک بۆ تیکه‌لاوکردنی خه‌یال و واقع له‌ گێرانه‌وه‌ی یاداشته‌کاندا. به‌رده‌ بناخه‌ی رۆمانه‌که‌ به‌وه‌ دانراوه که یاداشتیکیان یا با بلێین ژبانێک بکریته‌ رۆمان به‌ له‌به‌رچاو گرتنی مه‌ودای نیوان یاداشتیکی بیوه‌ری له‌ خه‌سه‌له‌تی هونه‌ر و رۆمانیک که له‌ دۆخیکێ ئەسته‌تیکی له‌ پانتایی زماندا ده‌خولقی. «نووسینی کتیییک شتیکه و گێرانه‌وه‌ی یاداشتیکی تر... من عه‌لی شه‌ره‌فیارم، که‌سیکم به‌هره‌ی نووسینم تێدا‌یه،

چیرۆکی‌ش مانای ئەوه‌یه برێک له‌ حه‌قیقه‌ت دوور بکه‌وتیه‌وه» (۳۲۳) کیشه‌ی حه‌قیقه‌ت و خه‌یال و پێگه‌ی جوانی له‌م پانتاییه‌دا چه‌مکیکی سه‌ره‌کی رۆمانه‌که‌یه. یادداشته‌کان وه‌ک هێمای حه‌قیقه‌ت «ئەو رۆژه‌ دوا‌ی کۆنسیرت‌ه‌که‌ باوه‌شم به‌ جه‌لاده‌تی کۆتردا کرد و گریام، ئەو له‌گه‌لمدا نه‌گریا، به‌ ئارامی باوه‌شی پیا کردمه‌وه و گوته‌ی: من پیم گوته‌ی، ده‌بیت حه‌قیقه‌ت بنووسی، حه‌قیقه‌ت و هێچی تر» (۶۰۸) و رۆمان وه‌ک هێمای خه‌یال مملانییه‌کی له‌ نیوان جه‌لاده‌ت و شه‌ره‌فیار ناوه‌ته‌وه. «ئەوه‌ی منی والێ کرد به‌ هه‌موو توانای خۆمه‌وه بچمه ئەم جه‌نگه‌وه ئەو شه‌ره‌ سه‌خته بوو که له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من و ئەو له‌گه‌ڵ یه‌ک ریمان گه‌یاند، شه‌ر له‌ نیوان چیرۆک و ژباندا» (۵۹۷). بۆیه‌ پادا‌گرتن له‌سه‌ر یادداشت و دهره‌ست بوون به‌ ماهیه‌تی یادداشته‌کان له‌باری فۆرمه‌وه پێویسته و رۆمانه‌که‌ش هه‌ولێ داوه له‌م شێوه‌ گێرانه‌وه‌یه‌دا زۆر دوور نه‌که‌وتیه‌وه. گه‌رجی ئەم پرسیا‌ره‌ش دێته‌ گۆرێ که‌ ئایا کو دهره‌ست بوون به‌ شێوه‌ گێرانه‌وه‌ی بیره‌وه‌ریه‌که‌کان یا «خاتره‌ر‌ه‌وایی» وه‌ک پێویستییه‌کی فۆرمی و ناوه‌رۆکی، دا‌هێنانێک له‌ باری گێرانه‌وه‌دا لێ که‌وتوووه‌ته‌وه؟ که‌ به‌داخه‌وه‌ وه‌لامی من به‌م پرسیا‌ره «ئەری» نییه.

۷-۱. تیکه‌لاوێک له‌ گێرانه‌وه‌ی یادداشت و کورته‌گوزارشت. سه‌ره‌وردی «جه‌لاده‌ت» هێلی سه‌ره‌کی رېواییه‌تی رۆمانه‌که‌یه که له‌ ته‌نیشته‌ ئه‌ودا که‌سانێکی تریش دینه‌ ناو کایه‌که‌وه. ئەو که‌سه‌نه‌ به‌پێی گرینگایه‌تیان له‌ ناو کایه‌که‌دا ناسنامه‌یه‌کی کورت و خیرایان لێ گوزارشت ده‌کری: «ئومۆ فه‌زل»، «شاناز سه‌لیم»، «محهمه‌دی فیرده‌وسی» له‌و که‌سه‌نه‌ن که به‌م شێوه‌یه‌ ئاگاداری ژبانیا‌ن ده‌بین و پێگه‌یا‌ن له‌ ناو رۆمانه‌که‌دا ده‌ناسین. له‌م به‌شه‌ گوزارشتیا‌نه‌دا به‌هۆی به‌کارهێنانی فرمانی (فعل)ی رابردوو و خیرا خیرا، ره‌وتی گێرانه‌وه‌ی رۆمانه‌که‌ و ئەو زمانه‌ نه‌رمه‌ خوو پێ کراوه ده‌شپۆی: «... محهمه‌دی فیرده‌وسی به‌ جو‌ریک شه‌یدا‌ی ئەو که‌چه‌ ده‌بیت هه‌موو ژبانی ده‌گۆریت و له‌ ماوه‌یه‌کی کورتدا هه‌موو نامه‌ دلدا‌ریه‌کانی بۆ... ده‌نووسیت...» (۳۶۴). «برایه‌کم... خۆی کوشتبوو... خوشکیکم له‌سه‌ر شه‌ره‌ف سه‌ر بر‌درا‌بوو... زه‌وی و باغه‌کانیشمان ته‌فروتوونا بوو بوون» (۱۷۲). «له‌و شه‌وه‌وه‌ شاناز سه‌لیم... حه‌ز له‌ دره‌ختی پرته‌قال

دهكات.. سهى سهلىمى سهى رۆستهه... دهكوژریت... سامانیکی گهورهیان بۆ دهمینیتتهوه» (ل ۳۸۹) دواتر رۆلێکی ترسناک له چاره نووسی مندا دهگێرێ (ل ۳۹۲) - له داها تووی رۆمانه که قسه دهكات. (ل ۲۷۹).

۲- زمانی رپوایت

جیاوازی بانه رتهی شیبواز و قوتابخانه ئه ده بییه کان له وههستینه دایه که بۆ زمانی دابین دهکن. رۆمانتیزم، رپالیزم، سوربالیزم، رپالیزمی جادوویی و... تاد ههر یه که شیبوازێکن که به پێی توانست و پتانسیه له کانیان بارودۆخیکی تازه بۆ زمان دهخولقیین و زمان دهخه نه کایه بۆ تاقیکاری توانست و تواناکانی.

زاراوهی «رپالیزمی جادوویی» یه کهم جار له لایه ن هونه رمه ندی ئه لمانی «فرانزۆ»، به ئه ئاسه واره هونه ریه کوتره که به تیکه لکاری واقع و خه یال جیهانیکی ته ماوی و نیمه واقع و نیمه ئه فسانه یی دهخولقیین. ئه ئاسه واره ی که «فرانزۆ»، ئه م زاراوه یه ی خسته به ریان، واقعگه ری سونه تیان له گه ل بهستینێکی سوربالی و خه یالی، تیکه ل ده کرد. له روانگه ی ئه ودا شیبوازی نه قاشیه کانی «ئیقان ئالبرایت»، «پۆل کادمووس» و «جوړج تاکی»، رپالیزمی جادووی بوون.

شیوازی رۆمانی شاری (مۆسیقاره سپیه کان) له «رپالیزمی جادوویی» دا ده گونجی. به م پێیه ئه م رۆمانه له پوانی خۆیدا بهستینێکی تازه ی بۆ زمانی کوردی خولقاندوه که به تیکه لکاری خه ون و واقع و خه یال، رپووکاته ئه زمونێک و بوارێکی نوێ تاقی بکاته وه و توانسته کانی خۆی بخاته رپو. «شاری مۆسیقاره سپیه کان» ئه زمونێکه بۆ گێرانه وه ی جیهانیکی تازه که ته نیا له بهستینی زماندا دهخولقی و سه رکه وتن و شکستیه یی دیاره ههر دهچیتته وه سه ر رپو به رپو بوونه وه ی له گه ل زماندا.

له «شاری مۆسیقاره سپیه کان» دا، لایه نه کانی واقع و فه لسه فه و فانتازیا، له فۆرمیکی رپواییدا، بیجیمیکی زمانیان گرتوه ته خۆو به وه هۆیه که له جوغرافای کوردستاندا. به تپه رین له جهسته ی فانی، لایه نه شاراو و نه مره کانی مرۆف بنوین. گه ر مرۆفی کورد له جیهانی واقعدا هیمایه ک بی له فه نا په زبیرترین بوونه وه ریک که

له سه ر میژووی پاکتاوی و سه ربه وه و له ناوچووندا ژباوه، به بروای رۆمانه که لایه نیکی نه مره هیه که هه تا هه تایه دهژی و ده بووژیتته وه و «ئه وی ده مریت و به سه ر ده چیت زه مان خۆیه تی».

(رپو به رگی رۆمانه که)

دیاره جیهانی رپوایی جه مسه ری زمان و زه مانه. ئه و فۆرمه زمانیه یه که به پێی زه مان قه واره ده گری و جیهانی تاییه تی خۆی ده گێریتته وه. شاری مۆسیقاره سپیه کان له شوین و زه مانێکی واقع وه ده س پێ ده کا که سا لی ۱۹۹۸ و فرۆکه خانی سخپه هۆله، له نا کاو که سی تیک عه لی شه ره فیار ده ویتنی و شتیکی پێ ده سپی رێ، که چی دوا یی لۆمان رپو ون ده بیته وه که ئه و که سه «شارۆخی شارۆخ» ه و ئه و ده م که وه نوێناره له جیهانیکی میتافیزیکاله وه ها تووه. ئه م رپو به رپو بوونه وه ی «عه لی شه ره فیار» و «شارۆخی شارۆخ» سه ره تای گری خوار دنی جیهانی واقع و ئه و جیهانه سوربالیسته متافیزیکاله یه که «شارۆخ» لپی دابه زیوه ته وه سه ر عه رز. لیره وه بهستینێک بۆ زمان دهخولقی که بچیتته که ش و هه وایه کی نا واقع یی و خه یالیه وه.

۱-۲. دهستپێکی رۆمانه که (دوا هه مین ده رکه وتنی شارۆخی شارۆخ)، وه ک سه ره تایه ک تیشکیک ده خاته سه ر گشتایه تی رۆمانه که و له فۆرمیکی باز نه ییدا نو سه ر (شه ره فیار) ده یگێریتته وه که چۆن که وتوه ته فه زای ئه و داستانه وه. زۆریه ی رسته کانی ئه م به شه گوزاره گه لێکی کورتن و له هه ولێ ئه وه دان که مه وقعیه تی نو سه ر و ئه و رپو به رپو بوونه گرینگه له گه ل پیاویکی رازناک به ناوی «شارۆخی شارۆخ» بگێر نه وه. باری زمانی ئه م به شه راست وه ک گێرانه وه ی بیره وه ریه ک ده چی که به له حنی پیاویکی به سا لا چوو و له خۆبایی به نو سین و قسه ی خۆ، ده گێریتته وه. گوزاره کانی ئه م به شه ده کری له باری زمانی «خاتره رپوایی» وه له و به شه دا که له لایه ن «شه ره فیار» ده گێریتته وه. گه لێ سه رکه وتووی تیدا بی، به لام که با سی «شارۆخ» ده کا زمان ناسه رکه وتوه به شیوه یه ک که ئه و زمانه ته وسیفیه به هه یج کلۆجیک له خۆنه ری رپو ون ناکاته وه که ره نگه «شارۆخ» که سیکی نا ناسایی بی که له عاله میکی متافیزیکاله وه دابه زیوه ته سه ر عه رز: «کو رپکی گه نج بوو، سه رتا پای جلی سپی بوو،

فەلسەفیانەى چۆن لى قووت دەبىتەو؟

بەم چەشنە ئەو زمانە ھارمۆنىكالىھى رۆمانەكە زۆر جار لەگەل سووزە و كەش و ھەواى تايبەتى خۆى ناگوئجى و تا ئاستى وتارى فەلسەفى و ئاخافتنى ئاسايى دادەبەزى و لە رەوئەند و چىژى رىوايى خۆى دوور دەكەوتتەو. بەداخوھە ئەم خەسارە لە زۆر شوئىنى دىكەى رۆمانەكەدا دووپات دەبىتتەو: «... ئىستا حەقمانە پىرسىن بۆ مرۆف لە سەرەتاوھە فىرى مۆسىقا دەبىت؟ بۆ ئىمە لە سەرەتاوھە شتىك فىر دەپىن كە سوودىكى نىيە؟...» (ل ۵۱) و... رۆمان پىنگەى دوان لە ھەموو بوارەكانى ژيان و شوئىنى پىرسىار لە ھەموو لايەنەكانى ھەبوونە، بەلام بە مەرجىك لە خەسارەتى رىوايى خۆى كە خەلاتىكى خودايى رۆمانووسە، دوور نەكەوتتەو.

۲-۳. لە كئىبى سى بەولاولە چەندە كە دەچىيە پىشى لە ئەو دنيا نەمرە متافىزىكالىھى كە جىھانى سەرەكى رۆمانەكە، نىزىك دەپىن و شوئىن و كاتە فانتازىك و خەون ئاساكان خۆشە دەپىن و خوئەنەر پىيان رادى و ئەو جىھانە ناواقىعە وەك بەشىك لە واقىعەى رۆمانەكە دەسەلمىنى. شارى پرتەقالى سى وەك جىھانىك لە نىوان بوون و نەبووندا، وەك رەھەندە دەروونىيەكانى مرۆف و كاتە پىرۆز و ناپىرۆزەكانى، وەك لە يادكردن و يادوھەرى، وەك سىرپەوھەى خۆت و ھەشاردەوھەى واقىعەى خۆت، وەك لەناوېردن و جاوېدانەگى، وەك گەيشتن بە تەشقى تەجەللى و نغزۆ بوون، وەك عىشق و نەفرەت، جىھانىكى پارادۆكسىكال و سەر كەوتوتىرەن بەشى رۆمانەكە لە بارى زمانى و گىرەنەوھە و تەبابوون لەگەل لايەنە رىوايىيەكانى جىھانى داستان و ھىماسازى داستانى و قول بوونەوھە لە ھەناوى كەسەكانە.

۲-۴. رۆمان شانۆبەكە كە ھەر وشەيەك دەورى تايبەتى خۆى ھەيە. بۆ گىرەنەوھەى كەش و ھەوا واقىعەى و ناواقىعەىكان زمانە كە توانستى خۆى دەخاتەگەر و وئە داستانەبىيەكان دەنوئىنى. زمانە شىعەرىيەكەى «شارى مۆسىقارە سىيەكان»، نەوھەك تىكەلكارىيەكى خولقەنەرەنە لە زمانى رۆمان و شىعەر بىت، بەلكو ھەر كات دەرەقەتى گىرەنەوھەى زەرافەت و بوونى شت و كەسەكان ناھەت، روو دەكاتە وەسقىكى شاعىرانە و بگرە لە زمانىكى رۆمانسىش نىزىك دەبىتتەو: «بلى شارۆخى شارۆخ، شارۆخ مەھدى شارۆخ... دلشكاوترىن نەيژەنى دنيا تا قىامەت» (ل ۹)، «... بەرەبەيان نىزىكە و

كەمىكى دى كەلەشپىر دەخوئىت و عەندەلەب بەيانى دىتە زمان، تەبىعەت ھاتنى سووھىكى دى رادەگەبىنەت» (ل ۱۷۷)، «ئە دالى خۆشەوئىستە خەيالىيەكەم، خۆشەوئىستە ئەفسانەبى و ناوئىدەكەم، ئەى ئەشقىك كە ھەمىشە لىمەوھە نىزىكىت و بە ئەندازەى دوورتىرەن ئەستىرەش لىم دوورى...» (ل ۲۹۷)، «ئە دالىا بۆ برىنەكانى منت تىمار كەرد، بۆ لى نەگەرايت بىرم بۆ لە برى گوللەيەك ھەزار برىنى تىرت كەردە رۆح...» (ل ۳۱۴)، «... جەلادەت نامەيەكى لە ھەوادا دەگرتەوھە و دەوھەستا و دەيخوئىندەوھە، نامەيەك بوو لەسەر لم، لەسەر مردن، لەسەر خنكان لەژىر ئەستىرەدا، لەسەر بىدەنگى...» (ل ۵۶۵). «ئوقىيانووسى ھاوار»، «فرىشتەى لم» و... يان ئەو كەسە بلوورپىن و شووشەبىيەنە كە بەرگىكى شاعىرانەيان لەبەر كراوھ بۆ ئەوھى بى سى و دوو كەسايەتتەبىيەكانىان لە خوئەنەر روون بىت و خىرا بەسەر بەردەنگدا بسەبىتەن: «جەلادەتى كۆتر، جەللى باران، جەمىلى پرۆشە، حەسەنى تۆفان، عەبدوللاى تەرزە، نوورى بەفر». گەرچى بەھۆى ھەلپەساردەبى ئەم كەسانە لە نىوان واقىع و خەيالدا رەنگە ئەم ناوھە تىكەلكارانە تارادەيەك سىروشتى بنوئىنى، بەلام ئەو ھاوكىشە و ھاوتەرىبىيە گرىنگە و باوھە برىاركراوھ كە خەسارەتى رۆمانىك لە چەشنى رىيالسى جادوويىيە، تىك دەچى. گەر «كۆتر» پاشگرىكى لەبار بىت بۆ «جەلادەت» كە لە نىوان زەمىن و ئاسماندا لە ھاتوو چوودايە، باران و پرۆشە و تۆفان و بەفر و تەرزە لە ھىچ يەك لە كەسەكان ناوھەشەتتەوھە. ديارە نەك ھەر زمانى ئاسايى، بەلكو زمانى خوازەش بۆ دەرپىنى مەبەستى خۆى مەوقەبىيەت و بارى تايبەتى خۆى دەوئى. ھىچ چەشنە كەدەوھە و فەزايەكى نە واقىعەى و نە فانتازىك بۆ «جەللى باران، جەمىلى پرۆشە، حەسەنى تۆفان، عەبدوللاى تەرز، نوورى بەفر»، داپىن نەكراوھ بىجگە لەوھى ئەم جۆرە پىناسانە لايەنىكى كلەشەبىيە و شوعارى چى دەكەن و كەسەكان لە بەستىنىكى دىنامىكى دوور دەخەن و لە تەنگزەيەكى وەستاودا قەتسى دەكەن. لە لايەكى تىرەشەوھە ئەم چەشنە ناوئىنەنە بەھۆى دووپاتە بوونەوھە بۆ ھەموو يان زۆرەى كەسەكانى نىو رۆمانەكە، دەبىتتە تايبەتەندىيەكى شىواز (سەبەك) كە ئىتر لەلای خوئەنەرەوھە بەجدى ناگىردىن. ئەمىن دلنىام كە بەرپىز «بەختىار عەلى» مەوداى زمانى

شيعر و رۆمان و فەلسەفە و مەودای نێوان واقع و هونەر باش دەناسن، بەلام بەداخهوه له شيعردا به زمانی فەلسەفە و له رۆماندا به زمانی شيعر دەدوێ.

۳- غیایي دارپشت

دەرپرینی حەقیقەتی قوربانی تۆلەییەکه له جەللاد، بۆیە مۆتەي «جەلادەتی کۆتر»، وەک رۆحی «ھاملیت» باوک دەنیشیتە سەر «عەلی شەرەفیار» و داواي تۆلەي لێ دەکات. «جەلادەت» به دەرپرینی بوونی خۆی تۆلە له ئەو جەللادانە دەکاتەوێ که پێیان وابوو به کوشتن له دەستی رزگار دەبن ھەر وەک ھەر رېوایەتییکی فانتازیک رەنگە تۆلەییەک بێت لەو واقعە تالە که بێ بەزەببیاھە مەرۆف ھەلەدەپێتچێ.

بناخەي چەمکی رۆمانی «شاری مۆسیقارە سپییەکان» لەسەر ئەو یە بلێ که گێرانی ھەوی کارەسات رۆچنەییەکه بۆ تیشک خستن بەسەر لایەنە نەمرەکانی مەرۆف. واتە کارەسات گەرچی رەنجیێکی زۆر بۆ مەرۆف پێک دێنێ لەلایەن ھەوێ سەرەتایەکه بۆ دەرخیستنی لایەنە شاراوھو و پیرۆز و نەمرەکانی مەرۆف. ئەمەش جیھانیێکی تازەییە که رۆمانەکه له ھەولێ دەرپرینیەتی، بەلام غیایي دارپشتیێکی داستانێ به گشتی پێشی به پێکھاتنی ئەو جیھانە گرتوو و ئەوێ که پێکھاتوو پتر له رېوایەتی بیرەو ریبیەکی ئەزەلی دەچێ تا جیھانیێکی داستانێ که لەسەر دارپشت و زمان و زەمان واتە رېوایەت چێ کرايیت. «عەلی شەرەفیار» کەرستەییەکه به دەستی «جەلادەتی کۆتر» و ئەویش ئامرازێکه به دەستی «بەختیار عەلی» بۆ ئاشکرکردنی جەللاد و دەرپرینی واقیعی بەعس و پاکتاوی و دژایەتی لەگەڵ حیزبایەتی و رەخنە له شەری ناوخوا و راگەیانندی مانیفیستی ھونەری و فەلسەفی و فیکرکاری شێوھێ چیرۆک نووسین و تاییەتەندییەکانی رەخنەگر.

«شاری مۆسیقارە سپییەکان» پتر لەوێ که جیھانیێکی داستانێ ئەستەتیک بێت، ئامرازێکه بۆ دەرپرینی ھەلۆتییستە سیاسی و فەلسەفی و ئەدەبییەکان. بەم پێیە له زۆر بەشی رۆمانەکه دا وتار و رستەي زۆر له چەشنی وتار و رستەکانی «بەختیار عەلی» به خۆبایی دەبیندرێ: «... دادپەرەری ئەو یە بەر له دوژمنەکەت تۆ دەستت بگاتە زەویەکانی تر و سەر دەمەکانی تر...» (ل ۱۹۷)، «حەقیقەت له ھونەردا وەک حەقیقەت نییە

له ژياندا...» (ل ۲۰۹) «... له ئۆتیلیێکی سووتاو و وێراندا بوو له ناوەرآستی شاردا، که چەند سالیێک دواتر، گۆردرا و له بنەوێ تازەکرایەو، بوو به شوپنی ئەو وەفدە بێ ئیشانەي لەم سەر و لەو سەری دونیاو رۆویان له کوردستان دەکرد...» (ل ۳۲۰). «نا ئازیزان پالەوان له حیکایەتخوان گرنگترە ئەوێ من بووم ئەو رۆژە تاریکانەم بینی نەوێک عەلی شەرەفیار...» (ل ۳۴۲).

جیھانی واقیعی و واقیعی فانتازیکي رۆمانەکه و کەسەکان و ھەموو چەمک و فەزاکان ئۆتۆماتی «بەختیار عەلی» ن که به ھێزتیێکی دیکتاتۆریانەو له ژێر چنگی خۆیدا باروباریان دەکات و کورتە کاتیکیش به بێ ویستی ئەو نه جەللاد و نه قوربانی مافی بوونیان نییە. جیھانی رۆمانەکه قت و قایم به زنجیری زانایی و له خۆرادینی نووسەر چاودێری دەکری. لێرەدایە که جاری وایە درێژە پێدان و دووپاتەکردنەوێ بێ کەلک، رۆمانەکهي تووشی حەشش و پەتک کردنەوێ دەکات. «تابلۆییەک که دەمریت بۆ ھەتا ھەتایە دەمریت... توانای مۆنالیزا لەسەر مانەوێ ھەزاران جار له توانای ئیمپراتۆریەتە گەورەکان لەسەر ژیان و بەردەوامی درێژەترە، مێژوو دەروا، بەلام مۆنالیزا ھەر لەو یە... ھونەر تەنیا ھەستکردە نییە بەو شتانەي که نایانبینی ئەو شتانەي که دەبیت ببینین... تەنیا ھونەری شێوھێکار ئەو دەرەتەمان بۆ دەرەخسیتیێت ئەبەدیەت ببینین» (ل ۲۶۳). ئەم دەمەتەقە سەبارەت به نەمری ھونەر چەند پات و چەندپات دەبیتەوێ ئەویش له حالیکدا که بەردە بناخەي رۆمانەکەش ھەر له سەر نەمری ھونەر دایە. بلێی «بەختیار» دلەراوکیێ ئەوێ ھەبوو که لایەنی داستانێ رۆمانەکه، که مۆسیقای وەک ھێمایەک له نەمری و ئیشراق و بەردەوامی ھونەر دەگێریتەو، بپرستی دەرپرینی ئەم چەمکەي نەبێ و بەردەنگە گەمژەکانی تیکستە گەورەکهي لێی تی نەگەن!؟

زۆریەي رېوایەت و چەمک و فەزا و کەسەکان، له شەھوێتی و تەنەو سەرچاوەیان گرتوو تا پێویستییەکی داستانێ. ئەم شاووێ که بهو ھەموو چەند پاتەکاربە تیر نابیت، دان به دانەمرکانی خۆیشی دادەنیت: «من لەو داوێت و ئاھەنگە سەیرانەدا دەبەھا شارم بینی که باسکردنیان کتیبیێکی گەورە گەورەي دەوێت» (ل ۴۸۷). «... بەرێی جەلادەت نەبیت قوولێ ئەو شارە، وەک نەبیت جۆانی شتیێکه وەسف ناکریت. مەرۆف دەتوانیت

وینه یه کی له سهر دروست بکات، به لام ناتوانیت دهست بخاته سهر دوا مانا و دوا جه وهری» (ل ۵۶۸).

ئه وه داپشتی رومانه که نییه که «عەلی شه ره فیار» تووشی «جه لاده تی کوتر» و «جه لاده ت» یش تووشی موسیقا و ئیسحاقی لیوزتیرین و شاری پرته قاله سپیییه کان و جیهانی ناو رومانه که دهکات، به لکو سهر له بهری ئه م رووداوانه ویست و پیشازه یینی «به اختیار عەلی» یه و هه موو که سییک له ژیر ده مامکی ئه وه وه، وه دهنگ دیت. واته «شاری موسیقا ره سپیییه کان» نه که له پیوستیییه کی داستانییه وه، به لکو له پیش ناگایی و ویستی زالی نووسهر (به اختیار) وه سهر چاوه ی گرتوه.

کیشه ی رومانه که له وه دایه که ده ره قه تی دیاری کردنی سنووری هه لویتستی ریوایی و ریوایه تی هه لویتست، نه هاتوه، واته دهروهستی وه لامی ئه م پرسیاره نه بووه که ئایا ده رهستی ریوایه تی هه لویتسته کانه یان ده یه وی به هه لویتستیکی ریوایییه وه روو بکاته جیهان؟

۴- حقیقه تی سپی

«شاری موسیقا ره سپیییه کان» ده رهستی ریوایه تی حقیقه تیکی سپییه. ئه وه حقیقه ته سپییه نه نووسراوه یه که له پال حقیقه تیکی دیاریکراو و رووقایم- که بی به زه بیانه واقعی مرۆف و مهرگی لی ده که ویتته وه- له هه ولی نه مری مرۆفدایه. بو ده برپینی ئه م حقیقه ته سپییه هیلکی سپی له سهره تاوه تا کوتایی کیشراوه و فۆرمی رومانه که ی له سهر بنیادنراوه. هیلکی که هیمایه که له جیهانی ئه وه حقیقه ته سپییه و ههر که س و ههر رسته یه که ده چیتته وه سهری، دروشمیکی سپی پیوه یه: «سهرتا پای سپی بوو، تیشیرتیکی سپی، پانتۆلیکی سپی، جووتیک پیتلای بریقه داری سپی»، «زه رفیکی سپی دامی»، «فلووتیکی سپی»، «دهستیکی بیجامه ی سپی»، «مالیکی سپی»، «رۆحیکی سپی»، «پرته قالی سپی»، «کراسیکی سپی» و «میزیکی سپی»، «عبا سپییه که ی»، «ئه سپی سپی»، «شازاده ی سپی»، «کوتری سپی»، «خاولیییه کی سپی»، «شاری موسیقا ره سپیییه کان»، «فرشته سپی پۆشه کانی ئاسمان»، «پالتۆبه کی دریزی سپی»، «... تیبی موسیقای که شتی سپی». ئه م نیشانه سپیانه وه که توخمیکی نه گۆر، به نووساندنی جیاوازییه رووبنه ماییه کان، به کیتییه کی بونیادی پیک دین. ئه م

یه کیتییه رووخانییه له سهر ژیر خانیکی پارادۆکسکالدا پیک هاتوه. پارادۆکسی گه یشان به ههرمان و ستایشی مهرگ. «شاری موسیقا ره سپیییه کان» شاریکی نه مری پر نه هیئیییه و ره مزی مانه وه و هونه ر. لایه نی هزره مندی هه بوون و مه یلی ههرمانی مرۆف و جیهان، به لام ده روازه ی ئه م شاره مهرگ و نه مانه. ته نیا به ئه زمونی مهرگه که ده رگای ئه م شاره تی ده کرتته وه. به مهرگی «سهرمه د تاهیر» ه که فلووته سپییه که وه ک میراتییه کی پر نه یینی و ره مزی جاویدانه گی ده گاته «جه لاده ت».

«جه لاده تی کوتر» به هۆی ده رچوونی له کاره ساتییک که بسووه هۆی مردنی هه موو هاوړیکانی، لای خه لک بیره وه ری مهرگ بوو. «مردنی هه موو هاوړیکانی ناوبانگیکی زیاتری بو جه لاده تی مندال دروست کردبوو که تاکه که سییک بوو له سه رزه مینی مردن گه رابووه» (ل ۱۷). سه ره تای نزیک بوونه وه ی «جه لاده ت» له موسیقا دوا ی ئه وه کاره ساته وه دهس پی دهکات و وه ک بلتی هاوړیکانی ئاماده یی رۆشنتیان بووه و ئه م هیشتا نه گه یشتووه ته پله ی چوون به ده روازه ی مهرگ و ئۆقره گرتن له سه رزه مینی ههرمانی شاری موسیقا ره سپییه کان. «دوا ی ئه وه رووداوه پله ی ته نهایی و غوره تی ئه وه منداله گه یشته ئاستیکی ترسناک له و کاته شه وه به جوړیکی سه یرتر ژبانی بو موسیقا ته رخان کرد...» (ل ۱۶). رووداوه مهرگ ئاساکه ره نگه تیشکیکی ئه وه شاره ی پیشانی «جه لاده ت» دابیت و موعجیزه یه کی پی به خشی بیت که روو بکاته موسیقا و ههر موعجیزه ئاسا زۆره ی ئامیره کان فییر بیت و شه و رۆژ له تو ماریکی بچوکه وه گوپی له سونات و سه مفۆنیکانی دنیا بگریت و هه موو موسیقا ره گه وره کانی دنیا و ئاوازه کانیان له دووره وه بنا سیتته وه (ل ۱۶).

«جه لاده ت» که بریندار ده بیت «ئوم فهزل» خوارنی ته پ و تۆز نه جاتی ده دا و ده یگه بیئیتته «تیا تری پرته قالی سپی»، لیره شدا جاریکی تر «جه لاده ت» به شیوه یه ک مهرگ ده نه زمونی. وه ک بلتی کات له گه ل کات جه لاده ت له نه زمونی مهرگدایه. له «تیا تری پرته قالی سپی» دا به جوړیکی تر جوانیییه کانی هه ناوی جه لاده ت ده کوژن، کوشنتییک که به جوړیک ره مزی راگرتنی جوانیییه. ئه مه ش قوناخیکی تر له مهرگه که جه لاده ت ده بی تیبیسه رین. له وی دوکتۆر «موسای بابه ک» پیی ده لی: «... که ئه وه شه وه تو م به خویته وه

بینی، تیگه‌بیشتم ئەوێی که دەتوانیت نەینی ئەم مۆزەخانە بپارێزیت، دەبیت یەکیەک بیت خۆی مردنی بینیبیت و لە تاریکستانی مەرگەوێ گەرابیتەو، تەنیا ئەو کەسانە دەتوانن ببن بە پاسەوانی ژبان کە مردنیان بینیو» (ل ۱۱۴). «جەلادەت» بە مۆسیقا پاکیزە دەکرێ و دەگاتە درەوشانەو و دوایی لەلایەن ئاسایشەو و دەکوژرێ و هەموو نەینییەکانی (شاری مۆسیقارە سپییەکان) و هاوڕێکانی بەچاو دەبینێ. ئەم کوژرانە تەشقی درەوشانەوێ «جەلادەت» ه و گەیشتنی بە هەموو نەینییەکانی ولاتی هەرمان. رۆمانەکش بە بەشی مائاواپی قەقنەس کۆتایی پێ دێ و «جەلادەت» وەک قەقنەسێک دەنوێنێ کە بە مردن و ژیانەوێ دووبارە و دووبارە لە نیوان جیهانی مان و نەماندا لە هاتووچوودایە.

ئەوێ لەم پیکهاتە پارادۆکسیکالە دەکەوێتەو ستایشی ئەو مەرگە سپییە یە کە مەژۆ دەگەییشتەو جیهانیکی جاویدان. گەرچی رۆمانەکش لە هەولێ رزگاری قوربانییەکان لە نەمان و فەوتاندا، بەلام لە لایەکیشەو بەوێی کە کلیلێ ئەم جاویدانە گیبە مەرگە و مەرگیش بە دەستی جەلادەوێ، ناراستەو خۆ جەلادیش ستایش دەکرێ. «ئیسحاقی لیوتزیرین» کە «جەلادەت» و «سەرھەنگ قاسم»، بەرەو باکوور دەبات بێجگە لە مەرگ رووی لە چ سەرزمینیکی؟ «ئیسحاق» پاش ماوێهێک کە ئەو دوو مندالە، کە لە تەشقی مۆسیقاریدان- لە مائی خۆ رادەگرێ وەک پیری خانەقا فیری پالائوتنی رۆح و هەلنۆشین مۆسیقیان دەکات، روو بە شوێنیک دەیانبات کە مەرگ و بەعس کۆتایی سەفەرەکەیانە. گەر مەرگ نەبایە، گەر جەلاد نەبایە ئیسحاق بە چی خۆی دەخستە ئەو دیوی مەرگ و جەلادەتی بە شانی جەلادیک وەک «سامیری بابلی» دەگەیانە پرتەقالی سپی؟ لە بیرمان بێت کە سەرەتای پیغەمبەرێتی مۆسیقای «جەلادەت» بە خۆکوشتنی «سەرەمەد تاهیر» و دەستی پێ کرد. بەم چەشنە ستایشی مەرگ لایەنیک بن واتەیی رۆمانەکیە و ئەمەش رۆمانەکی دەخاتە ئەو تەنگژە پارادۆکسیکالە ئایینیەو کە هەم هەرەشە دۆزەخ بۆ جەلاد دەکات و هەم بە ستایشی مەرگی قوربانی، مزگینێ بەهەشتی دەدات. ئایاکو مەرگ و جەلادیش وەک هەموو شتیک لە لای ئیماندارانی (شاری مۆسیقارە سپییەکان)،

مەرگی سپی و جەلادی سپییە؟

ئەگەر نووسین رەمزی هەرمان بیت لەلای (شەرەفیار) رێگایە کە بەرەو مەرگ: (بەلام هیدی هیدی نووسینم وەک رێگایە کە دەبینی بەرەو مەرگ) (ل ۱۱) ستایشی نووسین وەک رەمزی هەرمان بروای قوولێ (جەلادەتی کۆتر)یشە، چونکو کاتیک کە خوازباری نووسینی خۆیەتی مەرگ و هەرمانی وەک ئەزمونیک تاقی کردووەتەو و بەم قەناعەتە گەبشتووە، بۆیە ستایشی نووسین ستایشی مەرگە و ئەمەش لە سەرەتای (شاری مۆسیقارە سپییەکان) و دەس پێدەکات.

۵- نەسەفەنی سپی و حەقیقەتی سپیەم

نووسەری مەزکیکی «کارلوس فوننتس» دەلێ: «ئیمە لە شوێنیکدا دەژین کە دەبێ هەموو شتێ لەسەر را بگوتریتەو، بەلام دەبێ شتێ ئەم گوتنەو بینینەو»، کوردستان بەهۆی میژووی تایبەتی خۆی رووبەر و بوون لەگەڵ گەلیک دیاردەیی تراژیک و کارەسات، شوێنیکە کە بابەتگەلیکی تازە و شیواوی گێرانیەو بۆ جیهان هەبە، لە واقیعی میژوویی و کۆمەلایەتیەکانییەو بگرە تا لایەنە سیاسی و ترس و هومید و تەنباپی و زیندان و خاپووری و بێ دەرتانی و گۆری بە کۆمەڵ و مەرگ و ئەنفال و هەلەبجە، هەموو ئەو بابەتانە کە بە هونەرکردن و گێرانیەو بیان پتووستییەکی حاشا هەلەنەگرە. دیارە کات و ساتی وا هەبە کە بێجگە لە هونەر بە هیچ کلۆجیکی تر ناگێردریتەو. هەست و کارەساتی وا لە نیوان جەلاد و قوربانییەکاندا هەبە بێجگە لە حەکایەت بۆ کەس ناگێردریتەو. لەم شوێنەدا کە هەبوون شالۆ دراو و هەزاران بێرەوهری فەوتاو و هەر کاتیک بوون لە مەترسیدایە، رپوایەت و گێرانیەو و وەبیرەیتانەو تەنیا رێگاچارەیی رزگاربوون لە نەبوونە. «هانائارنت» دەلێ: «مانای هەبوونی ئینسانی هەر تەنیا هیزی داگۆران و زالبوون بەسەر جیهاندا نییە، بەلکو توانستی بە بیر راسپێران و وەبیرەتەن و مانەو لە قسەییەکی رپوایی و بێرەوهرییەکاندا (زندگی در دنیای متن ل ۷۲).

رۆمانی «شاری مۆسیقارە سپییەکان» دەربەستی دەربینی هاواری قوربانییەکانی دیکتاتۆریە و بەرەنگاری مەبەستی دیکتاتۆر کە سربنەووە و لەناو بردنە. یەکیەک لە چەمکە سەرەکییەکانی «شاری مۆسیقارە سپییەکان» لەسەر ئەم مەبەستە دانراو: «...»

له ماوه یه کی که مددا ولات پر ده بیته وه له حه قیقته تی دوزراوه، له هاواری نهو مروژخانه ی له ته پ و توژی جه ننگه کاندای خه ریک بوو له یاد ده چونه وه...» (ل. ۶۰۰). به لآم ئایا کو رومانه که به و ئامانجه ی خو ی گه یشتوه؟

به پیتی قسه که ی «کارلوس فونتس» که له سه ر گوتنه وه و شیوه ی گوتنه وه ی شته کان پی داگری ده کات «به ختیار عه لی» وه ک ئه رکیکی هونه ری، یان روژنبیرانه هه ست به م گوتنه وه ده کات، به لآم شیوه ی گوتنه وه ی لانی که م له م رومانه دا ئامانج ناپیکتی. «به ختیار» له دارشتنی ئه م رومانه دا چهند مه به سستی سه ره کی هه به :

- گپرانه وه ی مروژ له ته نگانه ی بوون و نه بووندا،
- گپرانه وه ی کورد له ته نگزه ی پاکتاویدا،
- جاویدانه کردنی شوناسی کورد به هو ی هونه ری ریوا به ته وه،

- که لک وه رگرتن له شیوه ریوا به کورد به کان وه ک بیره وه ری گپرانه وه و گواستنه وه و حیکایه تخوانی،
- ئاوردانه وه له ئه فسانه ی کوردی و ئوستوره کانی،
- به مؤدبترن کردنی شیوه ریوا به کانی کوردی،
- لا کردنه وه له پۆست مؤدبترن و ئه و بیره که به ی که هه رچی تو تیی بگه یته وه حه قیقته ته،
- راگرتنی شوین پای نووسه ر له دپر به دپری رومانه که دا،

- ئازادکردن و سنور دانه نان بۆ ده رکه وته کانی زهین،
- به شوناس کردنی کاره سات و به کورتی گپرانه وه ی لایه نیکی نه ناسراوی مروژ به گشتی و کورد به تایبه تی. که بۆ گوتنه وه ی ئه م مه به ستانه دنیا به کی متافیزیکالی نیوه ئایینی و نیوه ئوستوره بی دروست ده کات که بۆ خو ی هه لگری تایبه ته ندیبه کانی جیهانیکی ئایدۆلۆژیکه ئه ویش له لایه ن «به ختیار عه لی» به وه که به پوختی و پاراوی چهن دین با به تی له سه ر ئایدۆلۆژیا و خه ساره کانی نووسیوه.

- کیشه ی عهین و زهین، کیشه ی سوپزه و ئابژه، کیشه یه کی گه وره ی فه لسه فی میژووی بوو که له ته مسیلی «مۆسۆل» ی ئه فلاتوون که وته وه. ته مسیلیک که مروژی له واقعی ئیره بی و جه سته بی خو ی خافلاند و چاوی بریبه روچنه ی متافیزیک. روچنه یه ک که تیشکی تیژی متافیزیک ئیزنی چا و هه لتهینانی پی نه دا

و له وه لآمی پرسپاره کانی تاوانی گیتی و گه مزه بی وه به ر که وت و فیر بوو له بری دیتن و پرسین، گوئگریکی باش بی و به وه ی که ده بیسی سه رمه ست بیت و له ژیر تاوی متافیزیک به مه دهوشی بتاوتیه وه.

ئایا «شاری مؤسیقاره سپیه کان» یان شاری وه همه کانی زهینی شیزۆفرینیکی جه لاده تی کو تر که بۆ خو ی ستایشی متافیزیکه، ده ره قه تی ده رپرینی واقعی کورد دپت؟ ئایا پیتی ده کری کاره سات و میژوو بکا به شوناسی کورد؟ گه ر بلین ئه مانه داخو ازیه کی نه شیوا و بی پیوه ندیبه له رومان، ده لین ئایا ئه م شاره ده توانی شوناسی کورد بگپرتیه وه؟ گه ر ئه مه ش به ویستیکی نه گونجا و بزنان ده پرسین ئایا ئه و جیهانه متافیزیکاله برستی ئه وه ی هه به وینه یه ک بیت له جوانیاسی ریوا بی کوردی به هه موو خو شی و ناخو شی و بوون و نه بوون کانیبه وه؟

ئایا ئه م جیهانه ئایدیالۆگه بۆ خو ی جیهانیکی تازه ی داسه پاو نیسه؟ «ئه وانه ژماره یه ک خه لکن په رو ش و شیفته ی جوانین. هه ندیکیان له تاریکیدا دوا ی جه لاده ت ده کهن و ناتوانن بیگرن... ئه و په یامه یینی زه مین و زه مانیکی تره، نامه یه کی نه یینی پییه، که دوا ی تپه پرینی سالان و مانگیکی زۆر، ژماره یه کی که م ده توانن شفره کانی بکشین و بگه نه نه یینیبه راسته قینه کی و بین به پاسه وان له زه ربای جوانیبه کوژراوه کاندای». (ل. ۵۹۸) رومانه که بانگه شه ی ئه وه ی هه به که جیهانیکی ده گپرتیه وه که له حه قیقته تی ئه م جیهانه ناگونجی و له جیهانی لاهوتیش ناچی و شانازی به وه ده کات که جیهانیکی سیبه مه و به حه قیقته تیکی تازه وه به تیکه لکاری واقعی و فانتازیا له سه ر بنه مای هونه ر سازکراوه. ئه م جیهانه که خو ی به ئایلاهی و ئایینی ده ناسین و هاوکات له گه ل ئه وه ش بانگه شه ی مه عنه ویبه ت ده کات، بۆ خو ی پراو پر جیهانیکی ئایین ئاسا و ئایدۆلۆژیکه. جیهانی «شاری مؤسیقاره سپیه کان» که هه میشه له نه یینیبه کان ده دو ی و به راز و په مز پاساوی هه موو شته کان ده داته وه و هه موو چه مکه کانی سه لمینرا و حه قیقته تی حاشا هه لنه گر و که سه کانی پالاوته ده نوین و تاوانی نه زانین و تی نه گه یشتن ده خاته به ر به رده نگ و له باتی وه لآم دانه وه هه ر پرسپاریک ده با ته وه سه ر نه زانین و تی نه گه یشتن و باوهر پی نه هیتان، ئایا جیهانیکی داخواری ئایدۆلۆژیک

نیسه؟ «بهلام دهیزانی نهیینه کی ون ههیه ناتوانیت بیدرکیتیت، نهیینه کی ده که ویتته دهره وهی سنووری زمان... نهیینه هه ره گه وهی شاری موسیقاره سپیه کان له شه قامه کان و کووچه کان و گه ره که به رینه کانیدا نیسه، به لکو نه و نهیینه له موسیقاکان و تابلو و نامه کاندایه که له ویتته ده گه رینه وه بو جیهان» (ل ۵۶۹). دیاره نه م شیوه دوانه سه بارهت به شته کان، بیجگه له وهی بانگه شهی رازی قوول و نهیینه بی بگار ده کات هیچ شتیکت بو ناگی رینه وه بگره هه ره چه شنه ره خنه و پرسپاریش بخاته نه ستوی نه زانین و تی نه گه یشتنت. له سه ره تاشدا «علی شه رفیار» گوتبوی هه ره تیکستیکی گه وه دوژمنی گه مژهی ههیه، واته دوژمنیک که به هوی لی حالی نه بوون دوژمنایه تیت ده کات. عه ره ب ده لیت «الناس عدو مجهولا».

کیشه که نه که له سه ره مه به ست و چه مکه کان که له سه ره شیوهی گوتنه وهی نه م چه مکانه یه. که سایه تییه سوپیرمه نه پالاوته که ی سۆفیه کی وه که «جه لادتهی کوتر» و نواندنی جیهانیک کی بارگای و پر نهیینه وه که شاری موسیقاره سپیه کان تا چ راده یه که واقیعی نه ستاتیک کی و ریوایی کوردی پیوه به و تا چ راده یه که مرۆف له واقیعی خوی تیی ده گه یینی؟ که سایه تی «جه لادته» بیجگه له وهی که له حه قیقه تی قوربانی بانخافلیتین له واقیعی هیچ قوربانیه کمان نزیک ناکاته وه.

«میلان کوندر» له رۆمانی «هه رمان» دا کاتیک که سایه تی «ئه گنیس» و «لورا» به راورد ده کات ده لی: «له جیهانی ئیمه دا، که بیچمگه لیک کی زور و وه که یه کچووی تیدایه، زور نه ستهمه که مرۆف پی داگیری سه قامگیری شوناسی خوی بکات و قایل به تاقانه یی خوی بیت. بو پهروه راندنی تاقانه یی خوت دوو چه شنت له بهر ده مده یه: چه شنی پی زیادکردن و چه شنی که م کردنه وه.

«ئه گنیس» هه ره شتیکی که لایه نی دهره کی ههیه و ده سه وامه له خوی که می ده کاته وه تا چیه تی (ماهیه ت) ی په تی خوی لی روون بیته وه. شیوازی «لورا» به پیچه وانیه: نه و بو نه وهی که خودی خوی فره تر به ره چاوی و شایانی تی گه یشتن و پهل بکاته وه، هه میشه سیفه ت گه لیک کی زوری پی دنووسیتین و تی ده کووشی خوی له گه ل نه و سیفه تانه یه که خات. (کوندر،

میلان، جاودانگی، حشمت الله کامرانی، تهران: علم ۱۳۷۹ ص ۱۳۲) که سایه تی «جه لادتهی کوتر» ی هه قده ساله که بریاره که سایه تی و شوناسی کوردیک له ناو مهرگ و ژباندا بنوینن، هینده نکولی له واقیعی دهره کی و بوونی واقیعی خوی ده کات، ده بیتته که سیتیکی ناسمانی و نه و سوپیرمانه که له واقیعی کورد دوورده که ویتته وه و ده گاته (ئیشراق و ته قواییه کی) موسیقاییه وه: «مرۆف که موسیقای لی نه دا، ده توانیت به ناسانی درۆبکات» (ل ۱۴۷). «... وه سه وه سه ی پیغه مبه ره کانی ده هاته وه یاد» (ل ۲۸۲) گه رچی جاری وایه خودی رۆمانه که ش دان به ناتوانی جه لادته دادنه ییت: «... نابیت شه و درهنگ به م شارده دا بگره ییت، تو له وه مندالتری سه یری نه م شتانه بکه ییت» (ل ۲۱۵) به لام جه لادته و رده و رده سیمای پیغه مبه ریک به خووه ده گری و بارگای ده بیت نه وه نده ی که هه موو که سیتیک به خیتاییکی ناسمانیه وه ده ی دوینن: «... نهیینه کی گه وره م هه یه بتده می، نهیینه کی که ده بیت تو خواهنی بیت، تو نه ی مندالی نه جیب» (ل ۲۹۴)، «نه ی مندالی نه جیب من و تو زور شت له نیوانماندایه...» (ل ۲۹۵)، «نه ی مندالی نه جیب تو چونت ده وی با و بی...» (ل ۳۱۷) به م چه شنه جه لادته ده کری به پیغه مبه ریک که موعجیزه که ی موسیقاییه و نه رکی نه وهی له سه ره شان که له مردن رزگارمان بکات: «تو ده بیت به پیغه مبه ری موسیقاره مردوه کان» (ل ۴۰۱)

جه لادته که له سه ره تاوه به بی لۆژیکیکی داستانی بو نه رکی پیغه مبه ری خوشه ده کری، به لام پیغه مبه ریک کی ناسه رده م و به جیماو له قوناعی ئیستا که شیوازیکی تاقی کراو و په که که وته هاتووه ته گوره پانی رزگاری که سه کان و نه و موعجیزه یه که پیته تی نه وه که سه له مردن ناگه رینیتته وه، به لکو به و بانگه شه یه ی که به هه رمانیان ده گه یینیت به ستایشی مهرگ هه مووان له مردن نزیک ده کاته وه.

«جه لادته» بو رزگاری کام ئومه ت هاتووه؟ نه م پیغه مبه ره ناسه رده مه که له عاله میکی ئینتزا عییه وه (دامالراو) دنه دهری و داده به زیتته کو مه لگایه که که بارگای بوون و نووسان به ریوایه ته کان کیشه ی گه وره ی واقیعی میژووی و کولتوریه تی و له خوی بارگاویترن. «جه لادته» ی مهرگ ئوگر، چ مزگینیه کی پیته بو کو مه لگای ئاخنیوه به مهرگ.

«جه‌لادته» و موع‌جیزه‌که‌ی که له کاره‌ساته‌وه هه‌لایساون، هیچ چه‌شنه ر‌امان و شیکاربه‌کیان له پیتناو کاره‌ساتدا نییه و ئەمه‌ش دانپیدانانی سه‌یری خودی رۆمانه‌که‌یه: «مرۆف مۆسیقا لیدهدات، چونکه له نیتوان چاوه‌روانی کاره‌سات و کاره‌ساتدا هیچی نییه بیکات» (ل ۳۰۹) دیاره که «جه‌لادته» و مۆسیقا ئەو مۆسیقارانه به‌هۆی به ئاسمانی کردنی خۆیان له پیتناو واقعیکی زه‌مینی هیجیان پی نایه که بیلین. سه‌یره که «شاری مۆسیقاره سپییه‌کان» له هه‌موو بواره‌کان ده‌دوی، به‌لام له به‌رانبه‌ر کاره‌ساتدا و ئەو واقیعه تاله بۆ کردن و وتن هیچی پی نییه!؟

«جه‌لادته» له ته‌مسلیت‌کدا که بۆ «محمه‌دی فیرده‌وسی» و «جه‌لیلی باران» ی ده‌گێرتنه‌وه باسی باخیکی خه‌یالی ده‌کات: «... باغیک هیچ مه‌خلوقیک رپی تینه‌که‌وتبیت، رۆژتیک ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ی گولسازیه‌که‌ی خۆی داخست و له‌و دیوه‌وه که‌وته دروست کردنی ئەو باغه خه‌یالییه،.. که ده‌یه‌ویت بگه‌ریتنه‌وه بۆ ناو گوله‌کانی خۆی، ده‌یه‌ویت باغچه‌که‌ی خۆی بدۆزیتنه‌وه، نازانیت چۆن، نازانیت کامه‌یه گوله‌کانی ئەو له‌ناو ئەو باغه جاویده‌دا، ساتیکه هه‌ست ده‌کات ئەو باغه هه‌مووی ئەو دروستی کردووه، ئەو به‌شیکه له باغیکی گه‌وره که به‌شه‌کانی یه‌کتر ته‌واو ده‌کن، باغی یه‌ک که‌س نییه، به‌لکو باغیکی جاویده...» (ل ۴۴۰) ئەم باغه که په‌روه‌ده‌ی رۆحیکی گشتی «هیگل» یه‌ وینه‌یه‌که له (شاری مۆسیقاره سپییه‌کان) به رۆحیکی گشتی و جاویدان ئارمانیه‌وه که له ته‌مترومانی میتافیزیکدا واقیعی مرۆفی لی و ن ده‌بی و له‌وپه‌ری حه‌قیقه‌تی ئی‌راییی مرۆقه‌وه ده‌دوی.

به‌و هۆیه‌ی که «به‌ختیار عه‌لی» به‌ بوئیرییه‌وه نه‌ویستوووه خۆی له تویی رۆمانه‌که‌دا بشارتته‌وه و نازایانه رسته به رسته خۆی ده‌رپه‌وه، رۆمانیکی متافیزیکال که مرۆفی جیهانی ئەمرۆ ئەوه‌نده له واقیع دوور ده‌خاته‌وه و به جیهانیکی خه‌یالییه‌وه سه‌رقالی ده‌کات، «شاری مۆسیقاره سپییه‌کان» بۆ «به‌ختیار عه‌لی» گۆشاری ره‌هه‌ند، خودکوژییه‌کی فه‌لسه‌فیه یان ویستووویه‌تی له ره‌هه‌ندیکی هونه‌رییه‌وه خه‌ساره‌کانی نوقم بوون له جیهانیکی ئارمانی و متافیزیکال بنوینتی؟ جیهانیک که قوربانی و جه‌للاد له‌ژێر په‌رده‌ی رۆحیکی گشتیدا و له دادگایه‌کی ئارمانیدا کۆ ده‌بنه‌وه بی ئەوه‌ی

هیچ مه‌عریفه‌به‌کیان له‌خۆدا، یان له یه‌کتری هه‌بیت. ئەو جیهانه‌ی که به‌که‌م بایه‌خ گرتنی جیهانی پر کاره‌ساتی واقیع بوون و مه‌عریفه‌ی لی ده‌سپرتنه‌وه و ده‌یخاته ئە‌وپه‌ری تی گه‌یشتن و شیکارییه‌وه: «جه‌لادته ته‌واوی ئەو سه‌فه‌ره‌ی وه‌ک خه‌ونیکه‌ی ده‌گێرپه‌یه‌وه که مرۆف له ناو ته‌م و دووکه‌ل و ره‌شه‌بادا بیبینیت، سه‌فه‌ریک که ناگێردریتنه‌وه، هه‌ولی گێرانه‌وه‌شی هیچ نییه جگه له هه‌لشاخانیکی گه‌مژانه به کاریکی ئەسته‌م و نه‌کرده‌دا» (ل ۳۱۷).

کیشه‌ی حه‌قیقه‌ت و رۆمان له ده‌قی رۆمانه‌که‌شدا ئاماژه‌ی پی کراوه: «... ده‌مویست دواجار ئەو هه‌سته قووله له خۆمدا بکوژم که من حه‌قیقه‌ت ده‌گێرمه‌وه نه‌وه‌ک رۆمان ده‌نووسم... ئاخ‌ر بیرتان نه‌چیت دواجار من رۆماننووس بووم نه‌وه‌ک خزمه‌تکاری حه‌قیقه‌ت» (ل ۶۱۷). به تیکرا به‌و ئاکامه ده‌گه‌ین که به پیچه‌وانه‌ی بۆچوونی «عه‌لی شه‌ره‌فیار»، ئەو خزمه‌تکاری داکوکی له‌سه‌ر حه‌قیقه‌ته‌ تا رۆماننووسیک که حه‌قیقه‌ت بکات به رۆمان و له په‌نجه‌ره‌ی رۆمانه‌وه تیی بروانیت.

وه‌ک دوایین وته پیتم وایه خه‌ساری بنه‌ره‌تی رۆمانی «شاری مۆسیقاره سپییه‌کان» له‌وه‌دایه که نه‌وه‌ک له هه‌ست و پیوستییه‌کی هونه‌رییه‌وه، به‌لکو له ئه‌رک و پیوستییه‌کی رۆشنیرییه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتوووه.

ژێدەر:

- ۱- ریکور، پل، زندگی در دنیای متن، ترجمه‌ی بابک احمدی، تهران: مرکز، ۱۳۷۳، ص ۷۲
- ۲- کوندر، میلان، جاودانگی، ترجمه‌ی حشمت الله کامرانی، تهران: علم، ۱۳۷۹، ص ۱۳۲